BOAT Butlletí oficial de l'Arquebisbat de Tarragona

Núm. 684 04 de novembre de 2024 Pàg. 001

CARTA DOMINICAL

261. UNA VIDA PLENA DE SENTIT

3 de novembre de 2024

Benvolgudes i benvolguts, en el seu conegut llibre *L'home a la recerca de sentit*, el metge i psiquiatre jueu Viktor E. Frankl fa un noble exercici d'observació de la realitat humana, la pròpia i la dels seus companys, en el tràgic marc dels camps de concentració. La seva intenció no és relatar les atrocitats que s'hi van viure, sinó posar de manifest la capacitat de reacció de l'ésser humà en els moments més durs de la seva existència.

Les seves reflexions no tenen pèrdua. Avui em fixo en una d'elles que considero fonamental, especialment en els nostres temps. El psiquiatre ens adverteix sobre una trampa en què podem caure en relació amb la nostra actitud davant la vida. Diu: «Hem d'aprendre i hem d'ensenyar a les persones desesperades que el sentit de la vida no depèn en realitat d'allò que encara esperem de la vida, sinó, més aviat, i de manera exclusiva, d'allò que la vida espera de nosaltres!»

Potser la societat actual ens convida a ansiejar sempre: ens ubica individualment en el centre de la vida i pretén fer-nos entendre que tenim dret a esperar-ho tot, a tenir-ho tot, a servir-nos de les institucions i, fins i tot, de les persones, per al nostre profit personal. I potser hem arribat a pensar que la felicitat consisteix en tot això. Ara bé, aquesta manera d'entendre la pròpia existència comporta un perill que a ningú no se li escapa. Si alguna vegada la vida no ens dona el que creiem que necessitem o mereixem, podem caure en un sense sentit i en la desesperança. I és tan fàcil que això ens pugui passar! Segurament tots en tenim experiència.

Si, en canvi, ens posicionem en la perspectiva a la qual ens convida Frankl, la situació canvia radicalment. Ja no és cadascú, amb les seves necessitats i gustos, que es posa al centre, sinó la «Vida» en majúscules; una vida que incorpora els altres, la societat, la natura. Mirar més enllà de nosaltres mateixos ens fa prendre consciència que Déu ens ha cridat a una missió, que som necessaris els uns per als altres, que podem posar cadascú la nostra part per construir junts un món millor, un món que és de tots i és per a tots.

Nosaltres, els cristians, hem de ser testimonis d'aquesta vida de donació. El seguiment del Crist no és mai un mer consol o un tranquil·litzant. Ben al contrari, hem estat enviats per Jesús per fer vida el seu Evangeli que ens ensenya que «qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la trobarà» (Mt 16,25). Aquesta experiència ens la mostren molts sants i santes que s'ho han jugat tot per descobrir la perla preciosa d'estimar sense esperar res, sense mesura ni condicions.

Descobrim-nos a nosaltres mateixos en la dignitat de la nostra condició humana. I en cada moment, fins i tot en el que ens sembla més obscur, preguntem-nos què vol la vida de nosaltres, què vol Déu de nosaltres. Així serem testimonis creïbles d'un Regne que no és mera quimera sinó utopia. Sempre haurem de fer el primer pas, amb coratge i valentia. Però aquest serà el preu d'una vida plena de sentit i de felicitat autèntica.

Ben vostre,

† Joan Planellas i Barnosell
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat